

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära AbriGovänner,

Som många av er säkerligen sett och hört så har de senaste månaderna varit mycket turbulenta i brasiliansk politik. Det brasilianska underhuset och sedermera senaten har valt att ställa president Dilma Rousseff inför riks rätt. Det innebär att Brasilien nu, under 180 dagar, har en interimregering medan man utreder om Rousseff ska avsättas. Hela denna process och spelet runtomkring har lett till ett regelrätt kaos. En känd brasiliansk statsvetare utbrast i en kommentar: "Jag är statsvetare men begriper inte vad som händer i Brasilien just nu". Satiridor på internet har beklagat sig över att situationen är så absurd att folk inte längre vet vad som är verklighet och vad som är satir.

Missnöjet med arbetarpartiet och president Rousseff har växt fort, ivrigt påhejat av det mäktiga mediaimperiet Globo. När Rousseff tillträdde som president var framtidstron stor, och förtroendet för henne likaså. Man kunde se tillbaka på tio år av tillväxt, stora framgångar och minskad fattigdom. Miljontals brasilianare lyftes ur fattigdom. Men för vissa skulle det visa sig vara tillfälligt. De senaste två åren har sex miljoner brasilianare fallit tillbaka i fattigdom. Den växande medelklassen har fått det sämre och de enorma korruptionsskandalerna som avlöst varandra har spätt på den ekonomiska krisen. Rousseff har fått klä skott för alla dessa misslyckanden.

De formella anklagelserna mot Rousseff är att hon täckt budgetunderskott med lån i statliga banker, och alltså dolt finansiella problem. Detta är en lösning som många använt tidigare, men det är inte någon ursäkt. Frågan är dock om det är tillräckliga skäl för att avsätta en folkvald president? När man ser vilka som arbetat mest för att försöka avsätta presidenten, ter sig syftena än mer tvivelaktiga. 60 procent av ledamöterna i underhuset som påbörjade processen mot Rousseff är misstänkta för brott, alltifrån korruption till mord.

Vice-president Michel Temer tar tillfälligt över och presenterade i dagarna sin regering. Utan en enda kvinna eller mörkhyad person – i ett land där 51 procent av befolkning är kvinnor och 54 procent är mörkhyade! Istället stod 22 vita män glatt uppställda på rad. Dessa män representerar dåligt Brasiliens befolkning, men ganska väl politiken. Av ledamöterna i underhuset är endast 16 procent kvinnor och 20 procent färgade. Åtta av ministrarna är misstänkta för korruption och nu sprids telefonavlyssningar som visar hur några av dem försöker påverka utredningarna.

Behovet av stora politiska reformer är tydligt. När detta kan ske är svårt att veta med en politisk elit som tappat all uppfattning om vad som är rätt och riktigt och där befolkningen exkluderas i ett mycket komplicerat, och kostsamt, politiskt system. Det är sorgligt att se hur denna process innebär ett helt förlorat år i den brasilianska politiken, hur långsiktighet ersatts av populism och panikbeslut, och vad detta får för konsekvenser för folket. Och hur en regering, om än med stora brister, ersätts av en grupp skrupelfria och korrupta män.

Folket splittras

Denna kaotiska process har också gjort att både myggviret zika och den tragiska miljökatastrofen i Minas Gerais hamnat i skymundan. Samtidigt har befolkningen splittrats i två läger. Under protesterna före fotbolls-VM skanderades ofta ramsan "Ett enat folk kan aldrig besegras", en tydlig markering från ett folk som enades i sina krav på investeringar i utbildning och sjukvård snarare än stora idrottsevenemang. Idag är befolkningen splittrad och stämningen är hätsk. Regeringsmotståndarna har valt den brasilianska flaggan som sin symbol. Den andra sidan har klätt sig i arbetarpartiets röda färger. Under hela året har protesterna avlöst varandra och de två

swish

Nyhet! Nu kan du
skänka en gåva
till AbriGO via
Swish:

904 04 52

sidorna har tävlat om att samla flest. I april fick en mur byggas upp framför kongressen i Brasilia för att skilja grupperna åt. I fotbollslandet Brasilien blir det naturligt att även politiska protester ser ut som supporterskaror vid en fotbollsmatch.

Lärarstrejk, skolprotester och ofattbart våld

Den ekonomiska krisen och osäkerheten har fått stora konsekvenser i vår närhet. Arbetslösheten har ökat och delstatsregeringen i Rio har fått ställa in utbetalningar av både pensioner och löner. Detta och en redan

mycket tuff arbetsmiljö har lett till lärarstrejk. I utkanten av Rio valde då en grupp studenter att ockupera sin skola till stöd för lärarna. Dessa aktioner spred sig snabbt och i början av maj var 70 skolor i delstaten Rio ockuperade av elever. I vår stad Itaboraí startades också aktioner för att förbättra stadens skolor. Flera av pojkarna från vårt projekt Framtidspojkarna tog initiativ till att arbeta för förändringar som de för ett år sedan knappt trodde var möjliga och än mindre värda att kämpa för. Det var givetvis med stor glädje som vi såg hur pojkar från stadens utkant såg till att göra sina röster hörda, och vara delaktiga i att förbättra studiesituationen för sig själva och sina skolkamrater.

Samtidigt ökar våldet åter i Rio. Som vanligt pågår strider i flera av stadens tusen kåkstäder, strider mellan olika gäng och polisen. Något som i allt större utsträckning dokumenteras av invånarna själva, med hjälp av mobiltelefoner. Det ger en direkt inblick, och kanske en större förståelse, när fler kan se verkligheten, inte bara genom tv-team med skyddsvästar eller filmer som glorifierar våldet och exotifierar livet i kåkstaden. De boende förmedlar själva sin vardag med skola och arbete, men också utanförskap och våld, en tragisk verklighet där barn faller offer för våldet. Men även om gemenskap och hur man ställer upp för grannar och organiserar sig för att kämpa för sina områden.

I veckan kom hemska nyheter om en brutal gruppvåldtäkt, där 30 män våldtagit en drogad 16-årig flicka i utkanten av Rio. Våldtäkten filmades och lades ut på nätet, där den från många håll möttes av anklagelser mot flickan snarare än avsky mot förövarna. Detta har skapat en stor debatt. I detta brev möter vi Mariam, som ger en tragisk påminnelse om behovet av institutioner som Abrigo, men också hur viktigt det är med projekt som Framtidspojkarna för att konfrontera den kultur som tillåter sexuellt våld mot kvinnor.

Minnes och högtidsblad

Många väljer att stötta oss genom en gåva i samband med en högtidsdag eller till minne av en avliden. Gå in på vår hemsida, eller ta kontakt med oss, så får du snabbt fram ett hyllnings- eller minnesblad till önskad adress.

Maila info@abrigo.se eller ring 0769- 036 023. Alternativt: Anna Andréén, tel: 0340 – 661309, Ragnhild Johansson tel: 0524-23005

Dåtid och nutid på Abrigo

För en tid sedan hittade jag i en låda på Abrigo ett reportage i tidningen Expressen från tidigt 90-tal. Det handlade om Mia Lis som var med och startade verksamheten på Abrigo. I början av maj hade vi glädjen att välkomna Mia tillbaka till Abrigo, då hon och hennes man Joe besökte oss. På vår Facebook-sida kan du se bilder från besöket. Besök har vi också haft från högskolan i Trondheim, sex studenter som under tre veckor på Abrigo skriver sin uppsats. Ett trevligt inslag i vardagen på Abrigo. Du vet väl om att du alltid är välkommen att besöka oss? Kontakta oss så kan vi berätta mer.

Marcele

Maj var också månaden då Marcelle och hennes tvillingdöttrar Gabriela och Victoria lämnade Abrigo efter drygt två år hos oss. Hon har efter lång kamp lyckats få en liten lägenhet via ett statligt program för behövande. Vi har tidigare berättat om Marcelle, som efter att ha levt hela sitt liv på gatan, kom till Abrigo gravid med tvillingar. På Abrigo har hon lärt sig läsa och skriva, men också strävat efter att

anpassa sig till ett liv bortom gatan och misären. Vi kommer minnas Marcele länge. För några månader sedan hjälpte jag en besökande norsk journalist att tolka en intervju med Marcele. Journalisten frågade vad Abrigo gjort för henne och om hon ville tacka Abrigo. Marcele svarade: "visst har jag mycket att tacka Abrigo för, men först och främst måste jag tacka mig själv. För om inte jag hade bestämt mig för att förändras, för att sluta med droger, så hade det inte spelat någon roll vad Abrigo gjort för mig". Det är en viktig insikt samtidigt som det säger väldigt mycket om vilket arbete vi vill bedriva på Abrigo, vårt mål är inte passiva och tacksamma individer, utan förändring och självständighet. Först då kan ett samhälle förändras på riktigt.

Solna den 2 juni 2016

Abrigos arbete stöds av:

Med många hälsningar och hopp om en skön sommar

Kalle Larsson

Insamlingsansvarig

Vi har fått många bokningar för föredrag under hösten. Men det finns fortfarande dagar tillgängliga. Hör av er så kan vi boka in ett datum för föredrag om Abrigo. Vi sätter gärna ihop ett program tillsammans med er.

Början på något nytt

16-åriga Mariam har bott på Abrigo i drygt sex månader. Här berättar hon själv historien om sitt liv. Det är en mörk berättelse om människors feghet, ondska och svek, men också om hur ett litet barns ankomst i en övergiven flickas liv kan ge oväntad hjälp att kämpa vidare och att hoppas på framtiden. Det är en historia som behöver berättas, för att andra ska få höra och för att Mariam själv ska få bearbeta och läka det som gör ont. Mariam har godkänt att vi publicerar hennes berättelse.

Jag kom till Abrigo en vecka före jul, då hade jag bott en tid på ett barnhem i Saquarema, som ligger ungefär två timmar härifrån. Det är en jättefin plats, för det ligger vid stranden. Jag trivdes faktiskt rätt bra där och jag fick många vänner. Det var så nytt för mig för jag hade alltid varit ensam. Men jag visste att jag inte skulle få stanna. Det är ett barnhem, och jag räknades som barn eftersom jag bara var 15 år. Men man får egentligen inte bo där om man själv har barn, så jag visste att jag snart skulle tvingas lämna och var

Autogiro
Autogiro innebär långsiktighet och trygghet för oss. Bli månadsgivare genom att gå in på vår hemsida eller kontakta oss.

rädd att jag skulle hamna på gatan igen eller att de skulle ta min son ifrån mig. Men en domare i Saquarema tog sig an mitt fall. Han hade varit på besök på Abrigo och visste att de hjälper unga mammor, så därför var det bra för mig att få komma hit. Jag tackar Gud för att jag är här och att jag får möjligheten att förändra mitt liv.

Min barndom var hemsk. Det berodde mest på min mamma. Jag fick växa upp tidigt och har aldrig haft någon som tagit hand om mig. Mamma saknade allt intresse för mig och mina syskon och klarade inte av att vara där för oss. Jag måste säga som det är, hon var aldrig någon bra mamma. Idag förstår jag att det var svårt för henne men jag kan också bli så arg på att hon inte tog vara på några chanser för att få det bättre. Hon tänkte aldrig på någon annan än sig själv och vart vi än kom så blev det alltid bråk och elände. Jag vet inte hur många gånger vi flyttade. Oftast flyttade vi för att mamma hade bråkat med eller träffat någon man som hon förälskat sig i, eller som var villig att ta emot henne och hennes barn. Vi barn fick aldrig några vänner, inte bara för att vi flyttade så ofta utan också för att mamma var illa omtyckt av alla. Med mina fem syskon har jag inte längre någon kontakt. Det enda som förenade oss var eländet kring vår mamma. Vi försöker nog alla glömma vår barndom. Vi hade aldrig någon trygghet, aldrig något som vi kunde kalla ett hem. Av alla män som mamma bodde med under min uppväxt, fanns inte någon som jag kallade pappa eller ens såg upp till. Mamma hade inte så bra smak, eller så tänkte hon inte så mycket. För med alla män blev det bråk och så efter en tid så fick vi ge oss av igen.

När jag var elva år gammal träffade hon en ny man och vi flyttade in hos honom. Han var mycket våldsam och tog droger. Mest sniffade han kokain, men egentligen tror jag att han tog allt han fick tag på. Han var en sådan person, du vet, som saknar gränser. Han slog ofta min mamma och det dröjde inte länge förrän han förgrep sig på mig. Han var stark och höll i mig och tvingade mig göra saker mot min vilja. Min mamma tittade bort, och gjorde inget för att hjälpa mig fastän jag grät. Kanske var hon glad att hon själv slapp undan hans våld. Jag var bara elva år, men insåg att jag måste bort. Egentligen hade jag ju ingenstans att ta vägen, men allt kändes bättre än att vara kvar. Jag gav mig av och ingen sökte efter mig. Nu blev gatan mitt hem och gänget min familj. Ibland fick jag följa med någon hem, men bara ett par nätter. Jag gick på *baile funk* i kåkstäderna, fester som pågår hela nätterna, du har säkert hört talas om dem. Festerna arrangerades av knarkgängen, och där fanns alltid massor av öl, knark och vapen. De bjöd alla oavsett ålder och jag provade på att dricka och plötsligt kände jag mig glad och glömde för en stund allt det hemska som gjorde ont. Men jag har aldrig använt droger, det har jag aldrig.

På en av festerna träffade jag en kille, Marcos hette han. Han var jättesnäll. Han lovade att ta hand om mig, lovade mig allt, trygghet och en plats att bo på. Och jag hade väl inte direkt så mycket att välja på eller att jämföra med, och det lät ju riktigt bra, så jag följde med honom. Jag hade precis fyllt 13. I början var det faktiskt bra, för det mesta. Det var som en dröm att få bo i ett hus utan bråk och slagsmål. Men det var ett våldsamt område. Det såldes mycket droger och knarkgängen bestämde allt. Polisen åkte inte ens in i vårt område för de visste att det skulle bli skottlossning med gängen.

En dag kom några av killarna från knarkgänget hem till oss och letade efter Marcos, men han var inte hemma. De var hotfulla och berättade att han var skyldig pengar, för kokain som han köpt. Öhålsa honom att han har tre dagar på sig att betala. Gör han inte det så löser vi det på ett annat sätt. Och så tittade de på mig och skrattade. Jag blev jätterädd. Du vet, de är så våldsamma och gör man inte som de säger så tvekar de inte att skada dig eller till och med döda dig. När Marcos kom hem var jag väldigt arg och det blev ett stort bråk. Jag kände mig dum och lurad, jag hade inte ens förstått att han tog droger. Nästa morgon var han borta. Jag förstod att han flytt och skulle hålla sig undan. Jag blev rädd. Vad skulle hända med mig? Jag visste vem chefen för knarkgänget var, folk sa att han var rättvis och inte straffade kvinnor och barn. Och jag var väl både och även om jag kanske inte såg mig själv som ett barn. Jag försökte intala mig att de skulle låta mig vara. Så jag bodde kvar i huset. Det var ett enkelt hus, och det fanns inte så mycket mer än en gammal spis, men jag hade tak över huvudet. Jag tänkte att kanske skulle Marcos kunna få ihop pengar och komma tillbaka och betala sin skuld, så att allt kunde bli som tidigare.

Några dagar senare när jag var på väg hem från affären stoppades jag av gänget. Den minsta killen i gänget, som såg ut att vara lika gammal som jag, tog tag i min arm och satte en pistol mot mitt huvud och frågade var min pojkvän var. Jag sa som det var; att jag inte visste, att han var borta. Men de trodde mig inte, eller så brydde de sig inte. De är djur och bryr sig inte om varken sanning eller regler. Killarna var höga, och aggressiva. De släpade in mig i ett hus och våldtog mig. Jag vet inte hur många de var eller hur länge de höll på. Men skräcken och smärtan och förnedringen kommer jag att få bära på resten av livet.

Jag kunde inte vara kvar i kåkstaden där gänget styrde, jag blev äcklad bara av tanken. Jag var rädd och visste inte om de skulle göra om det. Så jag gav mig av, igen. Jag var tillbaka på gatan och livet med tillfälliga boenden och massa fester, med sprit och snart hade jag träffat en ny pojkvän. Jag flyttade in hos honom, mest för slippa sova på gatan och att hela tiden hitta nya platser att bo på. Det dröjde inte länge innan jag förstod att jag var gravid. Jag vågade inte berätta men till slut blev jag tvungen för jag kräcktes, och så började det synas. Han kastade ut mig.

Återigen stod jag där utan någonstans att ta vägen. Jag lyckades söka upp min mormor och morfar. De är fina människor men mycket fattiga. Jag fick bo hos dem ett tag. De bor i ett litet hus med jordgolv och jag sov på golvet hos dem. Men jag mådde inte bra, bråkade och ställde till problem. Jag skämdes alltid efteråt och en dag insåg jag att jag inte kunde vara kvar. Det kändes som att jag förstörde deras liv också. Så jag gjorde vad jag såg som en sista utväg. Jag sökte hjälp hos kommunen och blev skickad till barnhemmet i Saquarema.

Idag har jag ingen kontakt med min mamma. Hon har ingen telefon och jag vet inte var hon tagit vägen. Men det är lika bra. Jag saknar henne inte. Men jag saknar att ha en mamma. Jag har sett hur andra får stöd och kärlek av sina mammor. Så skulle jag vilja ha det. Ibland när folk frågar säger jag att jag inte har någon familj, att de är döda eller borta.

Jag har många sår som jag inte vet om jag någonsin kommer bli av med. Det finns saker som jag aldrig kan glömma, som jag måste få hjälp att leva med. Jag har utnyttjats som om jag inte hade något värde. Och till sist så började jag tro på det själv. Jag anklagade mig för det som hände. Att jag gått på fester och druckit och umgåtts med fel personer. Att alltsammans var mitt fel. Nu pratar jag mycket med Roberta, som är psykolog här på Abrigo. Hon betyder mycket för mig och hjälper mig att se mitt liv på ett nytt sätt. Jag har ofta mardrömmar, mest om gänget som våldtog mig. Jag drömde om det inatt. Du kanske märkte att jag var arg imorse. Förlåt att jag var så arg och inte pratade med dig.

I november 2014 föddes min son, Pedro. Han har precis börjat säga sina första ord. Det kanske låter löjligt, men jag tycker han är det finaste barnet som finns, han är så söt och speciell. Ibland är det jobbigt för han har så mycket energi och blir aldrig trött, han springer runt och provar allt. Då vore det skönt att ha någon mer som hjälper mig att ta hand om honom. Men jag tänker inte bli tillsammans med vem som helst. Jag har lärt mig av mina egna misstag och av min mammas misstag. Först ska jag bli trygg i mig själv. Jag vill förändras, studera och få det bättre. Det är pinsamt men jag går bara i sjätte klass, men jag går till skolan varje dag och kämpar med mina studier. Jag studerar på kvällen, det är bra för då kan jag vara med Pedro hela dagen.

Mina ärr blir jag aldrig av med, men jag vill att min son ska slippa gå igenom vad jag gått igenom. Det är för hans skull som jag fortsätter kämpa, för om jag inte tar hand om honom, vem ska då göra det? Jag ska ge honom allt det jag inte har haft. Nu drömmer jag om ett hus, där jag och Pedro kan bo. Jag vill vara självständig och ta hand om oss, inte vara beroende av någon annan. Jag har alltid sökt min trygghet hos andra, men nu har jag insett att jag måste skapa den själv. När man verkligen vill ändras så kan man lyckas. När man bestämt sig så finns möjligheterna. Och jag har bestämt mig. Det ska finnas en framtid för mig och Pedro.

Berättat för och nedskrivet av Kalle Larsson

INSAMLINGSSTIFTELSEN FÖR ABRIGO RAINHA SÍLVIA

Plusgiro 90 40 45-2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769- 03 60 23

